

PLANY WYNIKOWE W ZAKRESIE III KLASY GIMNAZJUM

opracowane na podstawie materiałów katechetycznych

Jezus prowadzi i zbawia
z serii *W DRODZE DO EMAUS*

Działanie nauczyciela, w tym również katechety, jest ściśle związane z planowaniem, czyli ustalaniem celów, poszukiwaniem rozwiązań i podejmowaniem decyzji. Zakłada ono tym samym wybieranie najodpowiedniejszego rozwiązania w celu osiągnięcia sukcesu i to w nieodległym terminie. Podejmowane przez nauczyciela planowanie nauczania obejmuje konstruowanie planu wynikowego i poszukiwanie możliwych do zaadaptowania wzorców.

B. Niemierko wyjaśnia, że „planowanie wynikowe w dydaktyce opiera się na jasno i realistycznie określonych wymaganiach programowych”, co w praktyce powinno uwzględniać zróżnicowane uzdolnienia uczniów. Stwierdzenie to zawiera w sobie przekonanie, że przygotowanie planu wynikowego wymaga jasnego ustalenia celów, dokonania doboru materiału nauczania, wyboru metod współpracy z uczniami oraz określenia i przeprowadzania kontroli, a także sprecyzowania zasad oceniania szkolnych osiągnięć uczniów. Oznacza to, że czynności nauczyciela w trakcie planowania muszą zostać poprzedzone analizą treści nauczania w trzech jej wymiarach: celów, materiału i wymagań.

Zrozumienie istoty planu wynikowego pozwoli uczynić z niego element własnego warsztatu pracy, a nie dokument, który trzeba dołączyć do akt szkolnych. Pociąga to za sobą przekonanie, że choć nie można opracować jednego, idealnego, wzorcowego planu wynikowego, to dobry plan wynikowy może być doskonałym instrumentem wspomagającym nauczyciela w organizowaniu całego procesu dydaktycznego. Jest dla nauczyciela sposobem uzyskania indywidualnego obrazu treści nauczania oraz poczucia porządku w jej ujęciu.

Konstruowanie planu wynikowego wymaga wyjątkowej precyzji i uwagi. Katechecie, który dokonuje syntezy planowanej treści nauczania, musi towarzyszyć nie tylko świadomość, że nie wszystkie cele szczegółowe mogą być zoperacjonalizowane, ale i przeświadczenie, że osiągnięcie tego, co wynika z wychowawczego czy inicjacyjnego wymiaru katechezy wymaga, oprócz umiejętności pedagogicznych, również czasu, a nade wszystko łaski Bożej. To przekonanie powinno także uwidocznić się w wybranej formie zapisu.

O żywotności planu wynikowego decydować może również jego forma. Każdy nauczyciel powinien sam opowiedzieć się, w jaki sposób udokumentować własne decyzje i wyniki przeprowadzonych przez siebie analiz, zarówno ze względu na układ, jak i styl. Powszechnie spotyka się propozycje zapisu planów wynikowych w formie tabelarycznej. Mimo zachowania tej samej formy, różnią się one propozycjami co do zawartości. B. Niemierko oprócz numeru i tematu lekcji ogranicza się do określenia wymagań na poszczególnych poziomach, natomiast M. Kłós rozszerza tabelę, proponując zapisanie – obok numeru i tematu jednostek lekcyjnych – tematów i numerów jednostek metodycznych, celów wyrażonych operacyjnie, materiału nauczania, planowanych technik i form pracy na lekcjach, materiałów i środków dydaktycznych, wymagań nauczycielskich oraz planowanych technik kontroli; zastrzega jednocześnie, że decyzje związane z tematami jednostek lekcyjnych, metodami i formami pracy, materiałami i środkami dydaktycznymi czy technikami kontroli zwykle bywają przedstawione w konspekcie zajęć.

Możliwość stosowania różnych form zapisu planu wynikowego świadczy o docenieniu idei indywidualności tego planu, wyrażonej w konieczności podejmowania samodzielnych decyzji na etapie planowania nauczycielskiego, któremu mogą okazać się pomocne zaproponowane poniżej elementy.

Na podstawie programu dokonano analizy materiału i opracowano propozycję wymagań. Zwrócono uwagę na syntetyczny charakter wymagań (bez wnikania w szczegóły). Przedstawiona propozycja w postaci tabelarycznej pozwala wstępnie ocenić hierarchię wymagań ze względu na cele i materiał.

Wyjaśnienia układu i treści tabeli:

1. Temat lekcji; pierwszy wpisywany do dziennika lekcyjnego, drugi do zeszytu ucznia.
2. Wymagania podstawowe obejmują wiadomości i umiejętności stosunkowo łatwe do opanowania, najpewniejsze naukowo, całkowicie niezbędne w dalszej nauce, bezpośrednio użyteczne.
3. Taksonomia celów nauczania (B. Niemierko, K. Ciżkowicz, J. Ochenduszko) poprzez zastosowanie czasowników operacyjnych z wyszczególnieniem poziomów:
 - wiadomości: zapamiętane (oznaczone literką A) i zrozumiane (oznaczone literką B);
 - umiejętności: stosowanie wiadomości w sytuacjach typowych (oznaczone literką C) oraz stosowanie wiadomości w sytuacjach problemowych (oznaczone literką D).

Informacje kolumny 3 odnoszą się do wymagań podstawowych.

4. Wymagania rozszerzone obejmują wiadomości i umiejętności umiarkowanie trudne do opanowania, w pewnym stopniu hipotetyczne, przydatne, bezpośrednio użyteczne oraz dopełniające; trudne do opanowania, twórcze, wyspecjalizowane, z dala od bezpośredniej użyteczności.

5. Taksonomia celów nauczania (B. Niemierko, K. Ciżkowicz, J. Ochenduszko) poprzez zastosowanie czasowników operacyjnych z wyszczególnieniem poziomów:

- wiadomości: zapamiętane (oznaczone literką A) i zrozumiane (oznaczone literką B);
- umiejętności: stosowanie wiadomości w sytuacjach typowych (oznaczone literką C) i stosowanie wiadomości w sytuacjach problemowych (oznaczone literką D).

Informacje kolumny 5 odnoszą się do wymagań rozszerzonych.

Podstawy prawne planowania wynikowego

1. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 września 2004 r. w sprawie warunków i sposobów oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów (Dz. U. Nr 199, poz. 2046 z 2004 r.).
2. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad sprawowania nadzoru pedagogicznego, wykazu stanowisk wymagających kwalifikacji pedagogicznych, kwalifikacji niezbędnych do sprawowania nadzoru pedagogicznego, a także kwalifikacji osób, którym można zlecać prowadzenie badań i opracowywanie ekspertyz (Dz. U. Nr 89, poz. 845 z 2004 r.).

SEMESTR I

I. Nikt nie jest samotną wyspą

1. Temat	2. Wymagania podstawowe	3.	4. Wymagania rozszerzone	5.
1. Odkrywanie tajemnicy człowieka. (Tajemnica człowieka).	– określa, co jest podstawą więzi łączących ludzi; – wskazuje źródłowe podstawy godności człowieka.	A B	– uzasadnia, iż człowiek jest istotą społeczną; – rozumie, na czym polega jego godność.	D C
2. Pogłębianie zaangażowania w życie Kościoła. (We wspólnotach).	– dowodzi konieczności osobistego uczestniczenia w życiu Kościoła; – wyjaśnia, co to jest Kościół partykularny.	D C	– wylicza elementy typowe dla Kościoła katolickiego; – wyjaśnia, do czego dążą wspólnoty religijne.	B A
3. Kształtowanie troski o dobro wspólne. (Dobro wspólne).	– wylicza zasady dobra wspólnego; – podaje definicję dobra wspólnego.	A C	– tłumaczy, dlaczego państwo ma obowiązek dbania o dobro wspólne; – wykazuje zależność dobra wspólnego od dobra osobistego.	D B
4. Przedstawienie istoty międzyludzkiej solidarności. (Ludzka solidarność).	– wylicza uczynki miłosierdzia; – interpretuje tekst biblijny Mt 25, 35-36.	C D	– wymienia sposoby realizacji solidarności międzyludzkiej; – tłumaczy, w jaki sposób można obronić się przed egoizmem.	A B
5. Rozwijanie wiary w zbawczą działalność Kościoła. (Wspólnota wierzących w Chrystusa).	– wyjaśnia eklesjalne teksty biblijne, – wymienia zadania ochrzczonych.	A B	– wykazuje, że niechętnie nastawienie do Kościoła powodowane jest niewiedzą; – wyjaśnia, co wyjątkowego można odkryć w Kościele, jako wspólnocie wierzących.	C D

II. Wspólnota Ducha Świętego

6. Odkrywanie działania Ducha Świętego w Kościele. (Duch Święty w Kościele).	– wie, kim dla Kościoła jest Duch Święty; – wyjaśnia, na czym polega działanie Ducha Świętego w Kościele.	A C	– dostrzega współzależność i współdziałanie Ducha Świętego i Kościoła; – redaguje modlitwę do Ducha Świętego.	D B
7. Ukazanie siły i słabości Kościoła. (Siła i słabość Kościoła).	– wyjaśnia znaczenie stwierdzenia „Kościoł święty i grzeszny”; – interpretuje teksty eklezjalne z KKK.	B D	– przyjmuje odpowiedzialność za swoje miejsce w Kościele; – uzasadnia, że Kościół można zrozumieć tylko w perspektywie wiary.	C A
8. Dostrzeganie roli Kościoła wobec świata. (Kościół a świat).	– tłumaczy, dlaczego wierzący powinni włączać się w życie społeczne; – określa rolę Kościoła wobec świata.	C A	– wyjaśnia, w jaki sposób chrześcijanin winien rozumieć sprawowaną władzę; – wyjaśnia związek: chrześcijanin i życie społeczne.	B D
9. Motywowanie współpracy z pasterzami Kościoła. (Pasterze Kościoła).	– wyjaśnia, czym jest depozyt wiary; – opisuje, jaką rolę pełnią w Kościele następcy Apostołów.	B D	– przedstawia hierarchiczną strukturę Kościoła; – wymienia zadania pasterzy Kościoła.	C A
10. Przestrzeganie prawa moralnego Kościoła. (Prawo moralne w Kościele).	– podaje zasady, jakimi powinien kierować się chrześcijanin; – interpretuje wskazane teksty biblijne.	A B	– wykazuje związek pomiędzy Dekalogiem, Kazaniem na Górze i przykazaniem miłości; – tłumaczy, na czym polega przestrzeganie prawa moralnego.	C D
10 a. Pogłębianie świadomości eklezjalnej – powtórzenie i utrwalenie treści działu. (Wspólnota Ducha Świętego).	– tłumaczy, na jakiej podstawie możemy nazwać Kościół wspólnotą Ducha Świętego; – wykonuje tematyczną mapę pojęć.	B D	– określa, czym charakteryzuje się wspólnota Kościoła; – formułuje modlitwę na podstawie treści działu.	A C

III. Duch Święty w życiu chrześcijanina

11. Odkrywanie działania Ducha Świętego – Ożywiciela. (Duch Święty – Ozywiciel).	– przedstawia poznane informacje na temat Ducha Świętego; – opisuje, w jaki sposób Duch Święty działa w życiu każdego człowieka.	B D	– prezentuje wybrane sposoby działania Ducha Świętego w życiu człowieka; – określa związki pomiędzy działaniem Ducha Świętego i życiem ochrzczonych.	A C
---	---	--------	---	--------

12. Kształtowanie relacji do Boga jako naszego Ojca. (Uczy nazywać Boga Ojcem).	– charakteryzuje Boga, który jest naszym Ojcem; – rozumie, że Bóg jest naszym Ojcem.	A C	– tłumaczy, co to dla nas znaczy, że Bóg jest Ojcem; – wymienia działania, jakie autor tekstu biblijnego przypisuje Bogu, nazywając Go naszym Ojcem.	B D
13. Doskonalenie współpracy z Duchem Świętym – Uświęcicielem. (Duch Święty – Uświęciciel).	– tłumaczy, dlaczego trzeba pozwolić prowadzić się Duchowi Świętemu; – przedstawia chrześcijańskie rozumienie świętości.	D B	– wyjaśnia, dlaczego człowiek powinien dążyć do świętości; – uzasadnia, że źródłem świętości jest Bóg.	A C
14. Przedstawienie nauki Kościoła na temat cnót moralnych. (Ukierunkowuje na dobro).	– definiuje pojęcie cnoty; – rozumie znaczenie cnót kardynalnych w życiu człowieka.	C B	– charakteryzuje cnoty główne; – ukazuje skutki nierozwijania cnót kardynalnych.	D A
15. Ukazanie roli Ducha Świętego w chrześcijańskiej modlitwie. (Przewodnik naszej modlitwy).	– wymienia drogi, którymi Duch Święty prowadzi do modlitwy; – formułuje modlitwę do Ducha Świętego.	D A	– wyjaśnia, dlaczego podczas modlitwy warto sięgać do Pisma Świętego; – dowodzi, że Duch Święty jest przewodnikiem modlitwy.	B C
16. Współdziałanie z Duchem Świętym w budowaniu lepszego świata. (Pomaga budować lepszy świat).	– tłumaczy, czym są dary Ducha Świętego; – rozróżnia uczynki rodzące się z ciała i z ducha.	C D	– rozpoznaje w sobie dary Ducha; – ukazuje, w jaki sposób może budować lepszy świat w swoim środowisku.	A B
17. Otwieranie się na działanie Ducha Świętego przy rozwiązywaniu trudności. (Wspiera w trudnych zadaniach).	– uzasadnia swoje wybory; – wyjaśnia, na czym polega pomoc Ducha Świętego w rozwiązywaniu trudnych zadań.	B A	– wykazuje, że Duch Święty wspomaga w trudnych chwilach; – uzasadnia, że <i>u Boga nic nie jest niemożliwe</i> .	C D
18. Współpraca z Duchem Świętym w dążeniu ku dojrzałości. (Prowadzi ku dojrzałości).	– wylicza cechy dojrzałości, o której Jezus mówi w przypowieści; – opisuje, w jaki sposób Duch Święty prowadzi do dojrzałości.	B D	– tłumaczy, czym jest dojrzałość; – wyjaśnia, jakie znaczenie w dążeniu do dojrzałości ma prawo moralne.	C A
19. Odkrywanie działania Bożego Ducha w sakramencie pokuty i pojednania. (Obdarowuje Bożym przebaczeniem).	– wie, co dokonuje się w sakramencie pokuty i pojednania; – opowiada teksty biblijne o pojednaniu.	A B	– analizuje działanie Ducha Świętego w sakramencie pokuty i pojednania; – weryfikuje swój stosunek do spowiedzi.	C D
20. Wyjaśnienie, na czym polega grzech przeciwko Duchowi Świętemu. (Grzech przeciwko Duchowi Świętemu).	– ukazuje szkodliwość zagrożeń wiary; – opisuje, co dzieje się, gdy człowiek odrzuca Ducha Świętego.	D C	– wie, na czym polega grzech przeciwko Duchowi Świętemu; – wylicza zagrożenia wiary.	A B
20a. Duch Święty w życiu chrześcijanina – powtórzenie i utrwalenie treści działu.	– odkrywa religijne znaczenie znaków natury; – modli się wersetami Pisma Świętego.	A B	– tłumaczy, w jaki sposób znaki i symbole odnoszą się do działania Ducha Świętego; – rozumie znaczenie symboli Ducha Świętego.	C D

IV. Mocni w Duchu

21. Rozpoznawanie własnej tożsamości w Kościele. (Poszukiwanie własnej tożsamości).	– opisuje, w czym wyraża się tożsamość chrześcijan; – wylicza cechy pierwotnego Kościoła.	C – opisuje cechy Kościoła współczesnego; A – porównuje cechy Kościoła pierwotnego i współczesnego.	B D
22. Ukazanie procesu tworzenia się zasad wiary Kościoła. (Pewność wyznawanej wiary).	– wylicza daty i miejsca pierwszych soborów; – określa problematykę podjętą podczas kolejnych soborów.	B – przedstawia postanowienia soborów; D – wyjaśnia, po co istnieją w Kościele Symbole wiary.	A C
23. Przedstawienie roli Kościoła w rozwoju kultury, sztuki i szkolnictwa w średniowieczu. (Służba Bogu w ludziach).	– podaje przykłady działalności Kościoła w okresie średniowiecza; – przedstawia świętych okresu średniowiecza.	C – ukazuje kontrasty średniowiecza; A – omawia wkład Kościoła w dorobek średniowiecza.	D B
24. Dostrzeganie form odnowy Kościoła w okresie renesansu. (Drogi odnowy życia wiara).	– tłumaczy, do czego powinna prowadzić reforma w Kościele; – wyjaśnia, na czym polegał „sukces” dążeń reformatorów Kościoła okresu odrodzenia.	B – charakteryzuje reformę w Kościele w okresie renesansu; D – zna działalność świętych okresu renesansu.	C A
25. Ukazanie integracji dwóch źródeł poznania, niewłaściwie rozdzielanych w oświeceniu. (Wiara i rozum).	– przedstawia dorobek Kościoła w oświeceniu; – tłumaczy, jak Kościół łączy możliwość poznania rozumowego z poznaniem płynącym z wiary.	C – dostrzega brak sprzeczności pomiędzy wiarą, a rozumem; A – uzasadnia możliwość pogodzenia poznania rozumowego z poznaniem płynącym z wiary.	B D
26. Przedstawienie wkładu Kościoła XX w. w odnowę życia religijnego i społecznego. (Mocni Bogiem).	– przedstawia świadectwa wybranych ludzi Kościoła XX w.; – charakteryzuje, jak swoje posłannictwo widzi Kościół.	D – dostrzega wartość Soboru Watykańskiego II; B – opowiada, czego dokonał Jan Paweł II i kard. Wyszyński.	A C
27. Uświadomienie konieczności składania świadectwa wiary. (Cóż mamy czynić).	– wylicza formy, które pozostawił Kościołowi Chrystus dla umocnienia w czynieniu dobrze; – ukazuje wartość liturgii.	A – wyjaśnia, w jaki sposób chrześcijanin może sobie radzić z trudnymi sytuacjami; C – wymienia środki, które pogłębiają naszą relację z Bogiem.	B D
27a. Mocni w Duchu – powtórzenie i utrwalenie treści działu.	– tłumaczy, w czym wyraża się umocnienie chrześcijanina w Duchu Świętym; – przyporządkowuje wydarzenia do właściwych epok.	A – przyporządkowuje postaci świętych do epok historycznych; D – analizuje treści działu <i>Mocni w Duchu</i> .	B C

SEMESTR II

V. Duch Święty jednoczy Kościół

28. Ukazanie trynitarnej natury Kościoła. (Kościół Ojca, Syna i Ducha Świętego).	– wie, jakie jest pochodzenie Kościoła; – charakteryzuje etapy powstawania Kościoła.	A C	– uzasadnia, że Kościół jest dziełem całej Trójcy Świętej; – interpretuje teksty biblijne o pochodzeniu Kościoła.	D B
29. Wyjaśnienie rozumienia przez Kościół znamienia jedności. (Jeden Kościół).	– tłumaczy, w jaki sposób realizuje się jedność Kościoła; – przedstawia, w jaki sposób może włączyć się w przywracanie jedności w Kościele.	D B	– ukazuje, po czym można poznać, że Kościół jest jeden; – wymienia czynniki jedności Kościoła.	C A
30. Przedstawienie rozumienia świętości Kościoła. (Święty Kościół).	– wskazuje elementy świadczące o świętości Kościoła; – wie, czemu ma służyć świętość Kościoła.	D B	– wyjaśnia sens Symbolu wiary: „wierzę w święty Kościół”; – opisuje, na czym polega świętość Kościoła;	A C
31. Wyjaśnienie, na czym polega powszechność Kościoła. (Powszechny Kościół).	– przedstawia dwa sposoby rozumienia Kościoła powszechnego; – wylicza cechy powszechności Kościoła.	C A	– uzasadnia, dlaczego wszyscy wierzący mają obowiązek szerzenia wiary; – wyjaśnia, co wyraża wyznanie wiary w Kościół powszechny.	D B
32. Ukazanie istoty znamienia apostołowości. (Apostolski Kościół).	– przedstawia różne rozumienia apostołowości Kościoła; – rozumie, dlaczego Kościół nazywany jest apostołskim.	B D	– opisuje, w czym najpełniej wyraża się apostołowość Kościoła; – przyjmuje odpowiedzialność za własne apostołstwo.	A C
33. Rozpoznawanie zasad wiary Kościołów chrześcijańskich. (Wyznania chrześcijańskie).	– wyjaśnia znaczenie dat: 1054, 1517; – rozróżnia wyznania chrześcijańskie.	A C	– przedstawia cechy charakterystyczne dla poszczególnych wyznań chrześcijańskich; – ukazuje, jakie są konsekwencje rozłamów w Kościele.	B D

34. Kształtowanie postaw ekumenicznych (Kościół dialogu).	– charakteryzuje zasady działań ekumenicznych; – wymienia, jakie działania podejmują wyznania chrześcijańskie, aby osiągnąć porozumienie.	B D	– określa oczekiwania Jezusa wobec Kościoła zawarte w Modlitwie Arcykapłańskiej; – formułuje modlitwę o jedność chrześcijan.	C A
34a. Duch Święty jednoczy Kościół – powtórzenie i utrwalenie treści działu.	– wyjaśnia, w jaki sposób może odkrywać prawdę o Kościele; – wyznaje wiarę.	C A	– wyjaśnia znaczenie twierdzenia: Duch Święty jednoczy Kościół; – charakteryzuje przymioty Kościoła.	D B

VI. Święty Wychowawca miłości

35. Poznawanie wskazań Jezusa – źródła miłości. (Źródło miłości).	– przytacza Jezusowe słowa wzywające do praktykowania miłości; – wyjaśnia sens przykazania miłości.	A C	– tłumaczy, od kogo możemy się uczyć prawdziwej miłości; – wyjaśnia, dlaczego Jezus mówi, że nie można jednocześnie miłować Jego i świata.	B D
36. Praktykowanie miłości chrześcijańskiej. (Jaka miłość?).	– opowiada, jak praktykował miłość św. Maksymilian; – przedstawia czyny miłości św. Brata Alberta.	B D	– ukazuje, w jaki sposób bł. Matka Teresa z Kalkuty realizowała przykazanie miłości; – wskazuje możliwości kierowania się miłością.	A C
37. Ukazanie znaczenia i sensu modlitwy, postu oraz jałmużny. (Czyny miłości).	– wie, czym jest post; – wyjaśnia, czym jest jałmużna.	A C	– uzasadnia wartość intencji czynów miłości; – analizuje, dlaczego Jezus zachęca do jałmużny i postu.	B D
38. Kształtowanie dobrych relacji z najbliższymi. (Życie z najbliższymi).	– objaśnia treść czwartego przykazania Bożego; – weryfikuje własną postawę wobec najbliższych.	B D	– określa, jakie wskazania w odniesieniu do naszych relacji z najbliższymi daje Jezus; – tłumaczy, dlaczego chrześcijanin ma wypełniać czwarte przykazanie Boże.	A C
39. Przedstawienie zasad życia społecznego zgodnego z nauką społeczną Kościoła. (Życie w społeczeństwie).	– podaje, na czym ma polegać udział chrześcijanina w życiu społecznym; – formułuje zasady życia społecznego.	A C	– tłumaczy, czym jest cywilizacja miłości; – charakteryzuje prawdziwie chrześcijańskie postawy ochrzczonych w społeczeństwie.	B D
40. Wyjaśnienie religijnego znaczenia pracy. (Praca).	– interpretuje teksty Kościoła mówiące o pracy; – łączy swoją pracę z ofiarą Jezusa Chrystusa.	B D	– ukazuje religijne znaczenie ludzkiej pracy; – wymienia cechy charakterystyczne pracy, zgodne z zamysłem Stwórcy.	C A
41. Kształtowanie postawy miłości ojczyzny. (Patriotyzm).	– wyjaśnia, dlaczego o miłości do ojczyzny mówimy w związku z czwartym przykazaniem; – rozumie, na czym polega miłość ojczyzny.	A C	– tłumaczy, na czym polega patriotyzm w rozumieniu chrześcijańskim; – wyjaśnia analogię pomiędzy miłością do rodziny i do ojczyzny.	B D

42. Uczenie szacunku dla przekonań innych ludzi. (Poszanowanie dla przekonań innych).	– przedstawia, jak Kościół rozumie tolerancję; – ukazuje troskę Kościoła o poszanowanie przekonań religijnych innych ludzi.	B D	– tłumaczy, czym jest wolność religijna; – określa granice tolerancji.	A C
43. Ukazanie związków kultury z Ewangelią. (Chrześcijanin w tworzeniu i rozwoju kultury).	– definiuje pojęcie kultury; – wyjaśnia związek kultury z Ewangelią.	A B	– wykazuje, dlaczego kultura często czerpie inspirację z religii; – przyjmuje odpowiedzialność za poszanowanie kultury i troskę o jej rozwój.	C D
44. Przewycięzanie uprzedzeń wobec nieprzyjaciół. (Ze względu na Ojca).	– określa uczucia towarzyszące człowiekowi w spotkaniu z innymi ludźmi; – zastanawia się nad swoją postawą wobec nieprzyjaciół.	B C	– dostrzega nowość nauki Jezusa w odniesieniu do nieprzyjaciół; – uzasadnia potrzebę miłości nieprzyjaciół.	A D
44a. Święty Wychowawca miłości – powtórzenie i utrwalenie treści działu.	– zna wskazania dotyczące chrześcijańskiego życia w miłości; – podaje, w jaki sposób chrześcijanie mogą realizować zadania stawiane przez Wychowawcę miłości.	A D	– interpretuje wskazania nauki społecznej Kościoła; – uzasadnia tytuł działu <i>Święty Wychowawca miłości</i> .	B C

VII. Świadkowie miłości

45. Ukazanie znaczenia Jezusa dla ludzkich dziejów. (Jezus ośrodkiem dziejów ludzkości).	– wyjaśnia, że narodzenie Jezusa wyznacza przełom w odmierzaniu czasu historycznego; – charakteryzuje postać Jezusa.	C A	– tłumaczy, dlaczego Jezus jest ośrodkiem dziejów ludzkości; – uzasadnia, że w Jezusie dokonuje się nasze zbawienie.	D B
46. Uświadomienie wypełnienia się ludzkich pragnień w Jezusie. (Potrzebujemy Jezusa).	– analizuje teksty biblijne o bezpieczeństwie przyniesionym ludziom przez Jezusa; – korzysta z darów sakramentalnych.	D B	– rozumie, na czym polega bezpieczeństwo, jakie daje ludziom Jezus; – opisuje czyny Jezusa i reakcje ludzi na to, co Jezus czyni.	C A
47. Odkrywanie przyczyn zła i możliwości wyzwolenia z niego. (Korzystać z Bożego wyzwolenia).	– przedstawia pytania, jakie stawia człowiek, gdy spotyka się ze złem; – wylicza przyczyny zła.	C A	– dostrzega możliwości pokonywania zła; – wyjaśnia, dlaczego Jezus może wyzwolić nas od zła.	B D

48. Dostrzeganie pomocy, jakiej Bóg udziela zagubionemu człowiekowi. (Jezus i zagubiony człowiek).	– interpretuje opowiadanie o Zacheuszu; – przyjmuje wsparcie od Boga i bliskich.	B D	– określa, co Bóg czyni dla zagubionego człowieka; – wyjaśnia, na czym polega pomoc Boga udzielana zagubionemu człowiekowi.	C A
49. Świątowanie niedzielnej Eucharystii. (Świątować Boże wyzwolenie).	– tłumaczy, dlaczego Kościół zobowiązuje chrześcijan do udziału w niedzielnej Eucharystii; – bierze udział w niedzielnej Eucharystii.	C A	– przedstawia argumenty za niedzielnym uczestnictwem we Mszy Świętej; – na podstawie tekstów Kościoła ukazuje wartość niedzieli.	B D
49a. Świadkowie miłości – powtórzenie i utrwalenie treści działu.	– wykazuje, dlaczego być świadkiem miłości to ważne zadanie dla chrześcijan; – podaje argumenty przemawiające za wyborem dobra.	D B	– uzasadnia tytuł działu <i>Świadkowie miłości</i> ; – podaje wskazania Chrystusa dla chrześcijan, zamieszczone w VII dziale.	C A

VIII. Nasze Emaus

50. Wędrowanie z Jezusem do Boga. (Z Jezusem w drodze do Boga).	– tłumaczy, co znaczy być uczniem Chrystusa; – dostrzega Jezusa na drodze swojego życia.	C B	– wyjaśnia, dlaczego tytuł serii podręczników nosi nazwę <i>W drodze do Emaus</i> ; – uzasadnia, że życie człowieka jest drogą.	D A
51. Realizowanie chrześcijańskiego powołania. (Wspólne powołanie).	– wylicza zadania, jakie Jezus stawia swoim uczniom; – świadczy o Bogu wobec innych ludzi.	A D	– przedstawia sens przypowieści o soli i świetle; – wyjaśnia, na czym polega powołanie chrześcijańskie.	B C
52. Odkrywanie różnicowania powołań w Kościele. (Różnymi drogami).	– definiuje termin „powołanie”; – objaśnia, dlaczego jedno wspólne powołanie chrześcijańskie można realizować na różne sposoby.	B C	– zastanawia się nad swoją drogą życia; – modli się o dar rozeznania drogi życia.	A D

Zeszyty 1-5

Poradnik metodyczny do nauczania religii rzymskokatolickiej
według podręcznika nr AZ-33-01/1-11 zgodnego z programem nauczania nr AZ-3-01/1

Wydanie II zmienione

Recenzenci: dr Elżbieta Dziwosz, ks. prof. dr hab. Piotr Tomasiak

REDAKTORZY TOMU

ks. Andrzej Hajduk SJ, ks. Zbigniew Marek, s. Anna Walulik CSFN

ZESPÓŁ AUTORÓW

Kierownik – ks. Zbigniew Marek SJ (Kraków)

Agnieszka Banasiak (Katowice)	ks. Tomasz Lenczewski (Kalisz)
Paweł Barczyński (Kraków)	ks. Marek Mendyk (Legnica)
ks. Ryszard Czekański (Płock)	Ewa Miśkowiec (Rabka)
ks. Stanisław Dziekoński (Łomża)	ks. Janusz Mółka SJ (Kraków)
s. Ewa Ferenc (Sosnowiec)	ks. Tadeusz Pannus (Kraków)
ks. Andrzej Hajduk SJ (Kraków)	Kinga Pytlík (Trzebinia)
Irena Hannus (Szczecinek)	Stefan Sulniński (Kraków)
ks. Krzysztof Kantowski (Koszalin)	Małgorzata Suska (Kraków)
Krzysztof Kordylewski (Kraków)	Barbara Wysokińska (Biała Podlaska)
ks. Jarosław Kotowski (Łomża)	ks. Marian Zajęć (Tarnów)
Małgorzata Krzak (Legnica)	Aneta Zurek (Kraków)

Redakcja: Renata Komurka, Anna Królikowska

Projekt okładki: Joanna Panasiewicz

Niihil obstat: Przełożony Prowincji Polski Południowej Towarzystwa Jezusowego ks. Krzysztof Dyrek SJ,
Kraków, 12 maja 2006 r., l.dz. 233/06

© Wydawnictwo WAM • Księża Jezuici, Kraków 2006

© Wyższa Szkoła Filozoficzno-Pedagogiczna IGNAANTIUM w Krakowie, 2006

© Studio INIGO – CD – 2006

ISBN 83-7318-710-3 (WAM)

ISBN 83-89631-64-4 (WSP-P)

WYDAWNICTWO WAM

ul. Kopernika 26; 31-501 Kraków

tel. 012 62 93 200; fax 429 50 03; e-mail: wam@wydawnictwovam.pl

DZIAŁ HANDLOWY

tel. 012 62 93 254; 62 93 255; 62 93 256; 423 75 00; fax 012 430 32 10

e-mail: handel@wydawnictwovam.pl

Zapraszamy do naszej KSIĘGARNI INTERNETOWEJ: <http://WydawnictwoWam.pl/http>;

tel. 012 62 93 260

Wszelkie prawa zastrzeżone. Bez pisemnej zgody wydawcy
nie można do podręcznika tworzyć żadnych materiałów pomocniczych.